

47. ČÍSLO / V. ROČNÍK

5,- Kč (6,- Sk)

23. LISTOPADU 1997

Z obsahu:

Mariánské modlitby

Jan Pavel II. při
generální audienci
5. listopadu 1997
– strana 2 –

Nová evangelizace – proč a jak?

P. Francois Xavier
– strana 4 –

Co je pravda? (Jan 18,38)

– strana 8 –

Služme Pánu s radostí

Vzpomínka na Island
– strana 10 –

Vzdělávací nabídka

Církevní střední
školy a Střední
zdravotnické školy
sv. Anežky České
v Odrách pro nový
školní rok 1998/99
– strana 12 –

Bez pokory není pravdy

Biskup Fulton
J. Sheen
– strana 13 –

Volání, které zraňuje i oblažuje

– strana 13 –

**ANO,
JÁ JSEM
KRÁL...**

(JAN 18,37)

Mariánské modlitby

Mariánská úcta zaznamenávala během staletí neustálý rozvoj. Vedle tradičních liturgických svátků vidíme rozkvétat nesčetné projevy zbožnosti, které často schválil učitelský úřad a také k nim povzbuzoval. Mnoho mariánských pobožností je pokračováním samotné liturgie a někdy naopak přispěly k jejímu obohacení, jak je tomu např. v hodinách ke cti blahoslavené Panny nebo v jiných nábožných skladbách, které se staly součástí breviáře.

Nejstarší mariánské modlitby

První mariánská invokace sahá až do třetího století a začíná slovy: *Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko*. Nicméně od 14. století je mezi křesťany obvyklejší modlitba *Zdravas, Maria*. Přejímá první andělova slova, jimiž se obrátil k Marii, a uvádí věřící do rozjímání o tajemství vtělení. Latinské slovo *ave* je překladem řeckého výrazu *chairé*, což je vlastně výzva k radosti, a mohlo by se překládat »raduj se«. Východní hymnus *Akathistos* zdůrazňuje znovu a znovu toto: Raduj se! Ve *Zdravas, Maria* je Panna nazývána *plná milostí*, a tak je uznávána krása a dokonalost její duše. Výraz *Pán s tebou* odhaluje zvláštní vztah mezi Bohem a Marií, který patří do velkého plánu Boží smlouvy s celým lidstvem. Pak věta *požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého Ježíš* říká, že se uskutečnil Boží plán v panenském těle sionské dcery. Když křesťané volají *svatá Maria, Matko Boží*, prosí tu, která je pro zvláštní

Někteří věřící i kněží zastávají názor, že není možno se modlit růženec před vystavenou Nejsvětější svátostí, protože je to prý mariánská modlitba. V této katechezi Jana Pavla II. máme jasné potvrzení, že tento názor je mylný. Růženec je kristologická modlitba – tedy modlitba, jejímž předmětem je sám Ježíš Kristus a jeho dílo vykoupění. Je to naopak jedna z nejvhodnějších modliteb pro tuto příležitost.

výsady neposkvěnou Matkou Páně: *pros za nás, hříšné*, a svěťují se jí nyní i v poslední hodině své smrti.

Modlitba Anděl Páně

I tradiční modlitba *Anděl Páně* vybízí k rozjímání o tajemství vtělení a nabádá křesťany k tomu, aby si vzali **Marii za opěrný bod** v různých chvílích svého každodenního života a aby napodobovali její ochotu uskutečňovat Boží plán spásy. Tato modlitba nám dává znovu prožívat velkou událost dějin lidstva: vtělení, k němuž se už vztahuje každé ze tří *Zdravas, Maria*. V tom je hodnota i kouzlo modlitby *Anděl Páně*, jak to vyjádřili nejen teologové, ale i básníci a malíři.

Růženec – kristologická modlitba

V mariánské zbožnosti zaujal významné místo růženec, který v opakování *Zdravas, Maria* vede k **rozjímání o tajemstvích víry**. I tato prostá modlitba živí lásku křesťanského lidu k Matce Boží a mnohem jasněji zaměřuje mariánskou modlitbu k jejímu cíli: **k oslavě Krista**. Papež Pavel VI. si stejně jako jeho předchůdci velmi vážil modlitby růžence a přál si, aby se **rozšířila v rodinách**. Kromě toho v apoštolské exhortaci *Marialis cultus* vyložil své učení a vysvětlil, že jde o **evangelijní modlitbu soustředěnou na tajemství výkupného vtělení** a zdůraznil její jasné kristologické zaměření.

Loretánské litanie

Lidová zbožnost často přidává k růženci litanie, mezi nimiž jsou nejznámější ty, které se

užívají ve svatyni v Loretu, a proto se nazývají Loretánské. Velmi prosté invokace napomáhají soustředit se na Marii, abychom si uvědomili duchovní bohatství, které do ní vlila Otcova láska.

Jak dokazuje liturgie i křesťanská zbožnost, církve si vždy vysoce vážila úcty k Panně Marii, kterou považovala za nerozlučně spjatou s vírou v Ježíše Krista. Ta totiž nachází svůj základ v Otcově plánu, v Spasitelově vůli a inspirujícím působení Utěšitele. Panna dostala spásu i milost od Krista, a proto je povolána hrát **významnou úlohu při vykoupění lidstva**. Mariánskou úctou křesťané poznávají, jakou hodnotu má Mariina přítomnost na cestě spásy, a proto se k ní utíkají, aby se jim dostalo milostí všeho druhu. Vědí především, že mohou počítat s její mateřskou přímluvou, aby dostali od Pána to, co potřebují k rozvoji života a k dosažení věčné spásy.

Jak dosvědčují četné tituly dávané Panně Marii a neustávající poutě do mariánských svatyní, důvěra věřících k Ježíšově Matce je vede k tomu, aby ji vzývali ve svých denních potřebách. Jsou si totiž jisti, že mateřské srdce nemůže zůstat lhostejné k hmotné a duchovní nouzi svých dětí. Tak úcta k Matce Boží posiluje důvěru a spontánnost, přispívá k pokoji v duchovním životě a pomáhá věřícím postupovat po náročné cestě blahoslavenství.

Chceme si nakonec připomenout, že **mariánská úcta tím, že vyzdvihuje lidskou di-**

Milí poutníci z Prahy, dómský probošt Bernhard Lichtenberg za 2. světové války vyzýval z kazatelny k modlitbě za pronásledované Židy a za vězně v koncentračních táborech. Byl zatčen, odsouzen a po dvou letech umírá 5. listopadu 1943. Loni jsem ho prohlásil za blahoslaveného. Touto světlou postavou kněze bych vám rád připomněl všechny kněze a laiky vaší vlasti, kteří trpěli a umírali pro víru v Krista v tomto století. Jsou vašimi vzory a přímluvci. Z celého srdce žehnám vám i vašim drahým ve vlasti. Chvála Kristu.

menzi Vtělení, dává lépe poznat tvář Boha, který má účast v radostech i utrpeních lidstva. Je to Emanuel – Bůh s námi, kterého ona počala jako člověka v naprosto čistém životě, kterého porodila, o něhož pečovala a kterého následovala s nevýslovnou láskou od dnů v Betlémě a v Nazaretě až po dni kříže a zmrtvýchvstání.

*Podle Rádia Vatikán
Mezititulky a zdůraznění
redakce Světla*

Pozn.:

Prelát Bernhard Lichtenberg se narodil 3. 12. 1875 v Olawě. Kněžské svěcení dostal ve Vratislavi. Byl kaplanem v Nise a v Berlíně, kde byl v r. 1913 jmenován farářem. Od r. 1935 byl dómským proboštem v katedrále sv. Hedviky v Berlíně a biskupským radou. Když se v roce 1933 Hitler prohlásil za Vůdce, Lichtenberg řekl: Mým Vůdcem je Kristus. Hitlera považoval od počátku za falešného mesiáše.

Když nacističtí vládcové prohlásili Židy za nepřátele národa, Lichtenberg se za ně veřejně modlil a spolu s biskupem a věřícími založil dílo na

Pokračování na str. 4

Liturgická čtení

1. čtení – Dan 7,13–14

Díval jsem se v nočním vidění, a hle – s nebeskými oblaky přicházel (někdo) jako syn člověka, došel až k starci velikého věku, přivedli ho k němu.

Byla mu dána moc, sláva a království, a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.

2. čtení – Zj 1,5–8

Ježíš Kristus je svědek hodný víry, prvorozený z mrtvých a vládce nad pozemskými králi. Tomu, který nás miluje, který nás omyl od našich hříchů svou krví a udělal z nás královský národ a kněze Boha Otce, tomu buď sláva a vláda na věčné věky! Amen.

Hle, přichází v oblacích! Každé oko ho uvidí, i ti, kdo ho probodli, a budou pro něj naříkat všechna pokolení na zemi. Ano, amen. Já jsem alfa i omega, praví Pán Bůh, který je, který byl a který přijde, Vševládny.

Evangelium – Jan 18,33b–37

Pilát řekl Ježíšovi:

„Ty jsi židovský král?“

Ježíš odpověděl:

„Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“

Pilát odpověděl:

„Copak jsem já Žid? Tvůj národ, to je velekněží, mi tě vydali.

Čeho ses dopustil?“

Ježíš na to řekl:

„Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán Židům. Ne, moje království není odtud.“

Pilát se ho zeptal:

„Ty jsi tedy přece král?“

Ježíš odpověděl:

„Ano, já jsem král.

Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“

Myšlenka na neděli

CO JE PRAVDA?

Zamyšlení nad úryvkem Jan 18,33–37

Proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě.

Hledáš-li Ježíše na místech, kde jsi slyšel jeho slova a vídal skutky jeho milosrdné lásky, hledáš marně. Splnilo se to, co předpověděl, když řekl, že bude vydán pohanům. Odeber se bez otálení na Pilátův dvůr. Tvůj Pán ti tu uprostřed největšího ponížení zjeví tajemství své nejvyšší důstojnosti.

Pán a Soudce všeho světa stojí před pozemským soudcem, který se táže z úřední moci: *Ty jsi král?* Ježíš dosud za celou dobu svého působení nikdy o sobě neřekl, že je král. Když jej po zázračném nasycení chtěli *udělat svým králem, odešel na horu úplně sám.*⁽¹⁾ Odkud se vzala Pilátova otázka? Je to obvinění, se kterým přicházejí představitelé *národa a velekněží*. Ježíšovým nepřátelům se nyní velice hodí to, čeho byli před několika dny svědky: když přijel naposled do Jeruzaléma na oslátku, nebránil se počtám, které mu lid vzdával. Dokonce na výzvu farizeů, aby lidem zakázal jejich projevy, odpověděl: *Budou-li oni mlčet, bude křičet kamení*⁽²⁾.

S vymyšlenou žalobou, že Ježíš se rouhá Bohu, by asi u pohanského protektora nepochodili. Našli si pádnější důvod: *Dělá ze sebe krále, a tím se protíví císaři*⁽³⁾. Celá tisíciletí čeká Izrael na svého Krále – Mesiáše. Když nyní přichází, obvinili ho z toho, co je podstatou jeho dlouho očekávaného poslání, protože není mesiášem podle jejich představ. Mysleli si, že se bude opírat především o ně. To, co čekají, ani to, co hlásají, však neodpovídá pravdě. *Jeho království není z tohoto světa.*

Jeho spor s židovskými předáky je tedy **sporem o pravdu.**

Kdo nehledá pravdu tam, kde ona má svůj základ, kdo vidí jen své obzory a své vlastní zájmy a chce jen sám sebe prosadit za každou cenu, spojí se nakonec, když se mu to hodí, i se svým úhlavním nepřitelem. Tady máš pravzor všech zrádců

a kolaborantů. Ježíš nemá ani dnes nouzi o podobné žalobce. Ti, kterým nevyhovuje jeho pravda, které neuspokojil v jejich samolibých požadavcích, budou jej vydávat do rukou pohanů a nepřátel.

»Ano, já jsem král, ale moje království není z tohoto světa. Moje království je **království pravdy**. Ti, kdo milují pravdu, kdo nehledají sebe podle své libovůle, ti *slyší můj hlas* a vědí, o čem mluvím. Vědí, že jsem jim řekl pravdu a nic než pravdu, která platí za všech okolností. Jedině pod mou vládou dostanou všechny věci i všechny bytosti opět svou náležitou hodnotu i své příslušné místo.«

Aby bylo jasno, co tím Ježíš myslí, odejde se ihned jeho korunovace. I otrlého Piláta šokuje její výsledek: *Hle, člověk!*⁽⁴⁾ Podívejte se, jak daleko má tento král – blázen – ke všemu, co si představujete pod úspěšným člověkem. Možná se ti zdá, že Ježíš zašel až příliš daleko, ale není tomu tak. Koruna z trní svědčí o vznešenosti utrpení, rákosová třtina o bohatství chudoby, potupný plášť o důstojnosti pokory, spoutané ruce o moci poslušnosti. Ježíšův extrém je jen přiměřeným protipólem extrému, do kterého zacházejí lidé, kteří cení pyšně sami sebe a zdobí se tím, co jim nepatří: mocí, bohatstvím, slávou, nevázaností v rozkoši. Aby dosáhli své klamné hodnoty a aby si ji v nelitostné vzájemné konkurenci udrželi, před ničím se nezastaví. Budou *tvrdě panovat nad druhými*⁽⁵⁾, budou je zotročovat nejrůznějšími prostředky. To je skutečný extrém zvrácenosti, dokonale **opak pravdy**. Král králů však právě tím, že tyto tak vyhledávané hodnoty **podle pravdy** postavil na hlavu, *přitáhne všechny k sobě*⁽⁶⁾. I tebe chce přitáhnout. *Slyšíš jeho hlas?*

»Ano. Jsem král. Žádný lidský výsměch nemůže nic změnit na této skutečnosti. To, co na mne vložila uražená pýcha a zášť, je mou ozdobou i mou slávou. *Jsi z pravdy* a chceš při mně stát? Máš odvahu se mě zastat? *Vydávej svědectví pravdě*. Já ti právě svými absurdními insigniemi zaručuji, že ani v postavení, které se podobá mé dnešní korunovaci, neztrácíš, nýbrž získáš **královskou důstojnost**. To je tajemství mých mučedníků dávných i současných, to je tajemství také všech malých duší, které neznámé a skryté *podle pravdy*

Pokračování na str. 5

Nová evangelizace – proč a jak?

P. Francois Xavier

Když se člověk vrátí z jiného kontinentu, kde žil několik let, opět do Evropy, zůstane v oněmění stát nad rostoucí ztrátou křesťanské identity, kterou je možno pozorovat na každém kroku. Evropa se ocitla ve fázi urychleného odkřesťanění. Toto odkřesťanění se projevuje v mentalitě a se souhlasem mnoha odpovědných politiků se organizuje prostřednictvím sdělovacích prostředků. Konečně se to odráží i v zákonodárství. Pozitivní zákon, který má dobro podporovat a zlo trestat, se dnes může natolik otočit, že prohlašuje zlo za dobro a dobro za zlo. Na pozadí tohoto konstatování, které by nám mohlo vzít všechnu odvahu, volá nás nicméně Jan Pavel II. k tomu, abychom odhalili volání Ducha svatého po nové evangelizaci. Je si dokonale vědom, že vítězství nad komunismem v zemích východního bloku, dosažené duchovním odporem, musí být dále uskutečňováno snahou o vítězství nad praktickým ateismem, který se šíří ze západních zemí. Jen tak má Evropa šanci k přežití.

Ve východních zemích miliony lidí daly přednost strádá-

ní i smrti ve vězeních a gulazích před pohodlným životem za cenu zapření Krista. Uprostřed pronásledování zažili sílu Ducha svatého a všemohoucnost lásky. Dávali hlasitě najevo svou naději tam, kde vše vypadalo zoufale beznadějně. Zvítězili nad svými nepřáteli silou lásky, odpuštění a obětováním svého života.

Před čtyřmi stoletími byl jeden muž postaven před podobnou otázkou nové evangelizace světa, který zapřel svou křesťanskou identitu a chtěl se vrátit k pohanství antického světa. Ten muž se nazývá Filip Neri. Ačkoliv se narodil ve Florencii, žil v Římě. Leželo mu na srdci to, co Ježíš kázal ve své době lidem. Věděl, že středověk skončil a je třeba se s tím smířit, přizpůsobit evangelium novým podmínkám renesanční kultury, jako by bylo hlásáno docela poprvé. Ale s vědomím, že existují hluboké křesťanské kořeny, které mohou dát vyrůst novým květům svatosti a novým hodnotám, které budou inspirovat novou civilizaci křesťanskými hodnotami. Zdá se mi, že jeho postup vcelku odpovídá strategii, kterou i dnes

od nás požaduje Duch svatý, abychom mobilizovali všechny síly církve v boji za novou evangelizaci.

Metodu sv. Filipa Neri bychom podle mého názoru mohli rozdělit do čtyř kroků.

První krok je návrat k počátkům. Filip Neri trávil noci modliteb v katakombách města Říma a vroucně prosil Pána, aby znovu vylil na Město ducha mučedníků, kteří založili církev. Abychom znovu našli oheň, zdá se dnes důležité vejít ve styk s pronásledovanými údy Kristova Těla, které vydaly o Kristu mučednické svědectví.

Víme vůbec o tom, že máme větší štěstí než Filip Neri, který se mohl obrátit jen k relikviím starým více než tisíc let?

My můžeme obdržet zcela čerstvá svědectví našich bratří, kteří byli pronásledováni pro víru v Rusku i jinde. Můžeme se odebrat přímo na místo a setkat se s pronásledovanými bratry ve Vietnamu, v Číně nebo v Sudánu. Při jedné cestě po Střední Evropě mi řekl jeden laik, který byl 12 let ve vězení a vedl tajnou síť modlitebních skupin: „Už jsi byl v Rusku? Už se učíš rusky? A máš v nejbližší době naplánovanou cestu do Ruska?“ Řekl jsem mu, že nevím jak. Nemám tam žádné kontakty. Řekl mi: „Udělej to jako já. Zúčastni se nějakého zájezdu, který organizují komunistické strany, a nech Krista, aby to zorganizoval. On ti pošle do cesty křesťany. Dám ti jen dvě rady. Než odjedeš, nauč se zpaměti plán moskevského metra, abys nedělal dojem cizince, když použiješ metro. Najdeš-li příležitost, jak opustit skupinu, nes nená-

padně křížek a ostatní přenech Pánu.“ Ten člověk mi vyprávěl dobrodružství, která prožil a která jsou hodna Skutků apoštolských. Byl velice udiven naším tak nepatrným zápallem pro evangelizaci.

Nebylo by třeba pozvat dnes mládež, církevní hnutí a farnosti, aby navštívili umlčenou církev a pocítili tak vylití Ducha svatého, které z prvních křesťanů udělalo mučedníky? Žasneme nad časem a energií, kterou věnoval svatý Pavel sbírce pro křesťany z Jeruzaléma. Nedělal to snad proto, protože v tom viděl jedinečnou příležitost vzájemné výměny darů? Křesťané v diaspoře dávají ze svého přebytku a od křesťanů z Jeruzaléma přijímají oheň svědectví.

Druhý krok pedagogiky sv. Filipa Neriho při evangelizaci Evropy spočíval v tom, že pomáhal svým žákům při překonávání strachu. Jan Pavel II. řekl, že se musíme obrátit ve svém smýšlení, když chceme dojít k nové evangelizaci. To mi dalo hodně přemýšlení. Uvědomil jsem si, že jenom ti jsou nakažliví, kteří prožili své obrácení celou svou bytostí. Jsem přesvědčen, že v tom je tajemství pro řeholní, kněžská a misijní povolání.

Jednou se jeden můj přítel rozhodl po exerciciích, že dá zřetelně najevo na svém pracovišti svou křesťanskou identitu. Cítil to jako volání Ducha svatého, který mu říká: „To je ten krok, který čekám od tebe,“ aby tak začala nová etapa v jeho duchovním životě. Byl obchodním ředitelem jednoho podniku a obával se, že to uškodí jeho obchodům. Rozhodl se však, že umístí ve své kanceláři náboženské předměty, kříž a obraz Panny Marie, aby si tak stále připomínal Boží přítomnost. Myšlenka na možnou reakci jeho klientů,

Mariánské modlitby – pokračování ze str. 2

pomoc Židům. V jednom kázání prohlásil: »Nenech se pomýlit tímto nekřesťanským smýšlením (nacismem), nýbrž jednej podle přísného Kristova příkazu: *Miluj bližního svého jako sebe!*«

Byl proto postaven před soud. Nehledal žádné vytačky a otevřeně se vyznal ze své víry v Krista, jeho zásady a z toho vyplývající skutky. »Pokládám to nejen za své právo, ale za svou povinnost hlásat katolickým věřícím, že se nesmí chovat podle nekřesťan-

ského smýšlení, nýbrž musí jednat podle přísného Kristova příkazu: *Miluj bližního svého jako sebe!* K našim bližním patří také Židé.«

Byl proto odsouzen k dvěma letům vězení pro »zneužití kazatelný« a porušení zákona na ochranu říše. Když si trest odpykal, poslali jej jako »aktivního odpůrce režimu, který nevykázal žádné polepšení«, do koncentračního tábora v Dachau. Nemocný Lichtenberg však nevydržel transport a cestou zemřel 5. 11. 1943.

kteří tím mohou být šokováni, mu naháněla strach. Tři osoby, které toho dne přijal ve své kanceláři, reagovaly všechny stejně. Když skončili obchodní jednání, zeptali se: „To je obraz Marie?“ Když se dověděli, že obraz je tu proto, aby usnadnil v životě modlitbu, všichni tři otevřeli svá srdce a řekli: „Mohli byste na chvíli myslet ve své modlitbě na toho člověka, který je nemocný, nebo na to dítě, které se pokusilo o sebevraždu?“ Pro mého přítele to byl velmi pozitivní šok a definitivní osvobození od strachu veřejně se hlásit ke křesťanství.

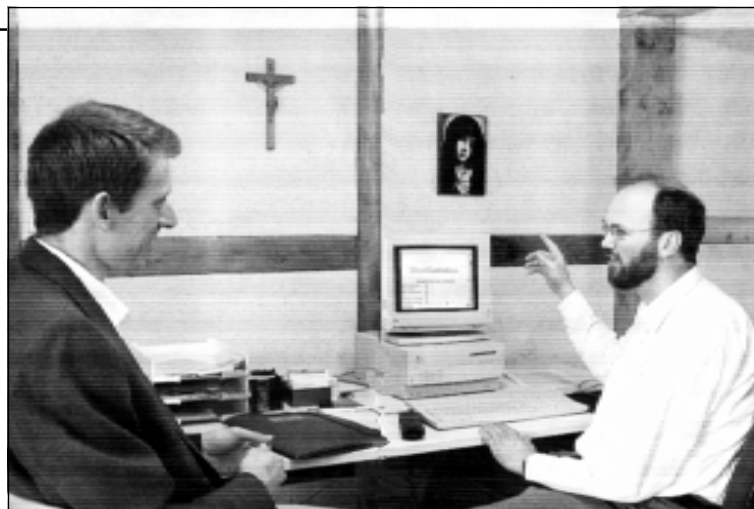
Kardinál Daneels řekl na synodu o vzdělání kněží, že seminaristy je třeba učit přímé evangelizaci. Sekty chodí ode dveří ke dveřím a jsou pro to odborně připravovány. Křesťané nesmějí na tomto strategickém bodě chybět. Proto musí budoucí kněží udělat tuto zkušenost. Pro každého, kdo přijde z Afriky, je to ABC jeho misijního vzdělání. Misionář musí poznat a osobně navštívit všechny lidi svěřeného evangelizačního sektoru. Když se učíme chodit ve farní misi ode dveří ke dveřím, žádá se od nás, abychom se vyrovnali se svým strachem. Kdo se zúčastnil pouliční evangelizace, ví: Je těžké zhodnotit výsledek takového druhu evangelizace. Ale víra těch, kteří takto evangelizují, se touto zkušeností zcela promění.

Aniž bych byl prorokem, věděl jsem již několik let před rokem 1989, že berlínská zeď spadne, protože i přes to, že pronásledování náboženství v mnoha zemích opět zintenzivnilo, odpovědní lidé v podzemí konstatovali: „Něco se změnilo. Naši lidé už nemají žádný strach o svůj život.“ Všichni říkali totéž: Komunismus byl poražen ve chvíli, kdy byl poražen strach.

Třetí krok strategie sv. Filipa Neriho bylo zakládání družných, **radikálně evangelizačně orientovaných společenství**. Nejde o to vymýšlet nové formy života ve společenstvích, nýbrž o otevřenost těm formám, které mezi námi probouzí Duch svatý. Jsem přesvědčen, že nová hnutí jsou velkou šancí pro novou evangelizaci církve, protože vytvářejí družná společenství, kde se křesťané navzájem povzbuzují žít radikálně evangelium. Sdružení radosti sv. Filipa se scházela v jeho pokojí v atmosféře modlitby a veliké prostoty. Bylo při tom i mnoho humoru. Učit se odevzdanosti do Boží Prozřetelnosti a životu podle pravdy vyžaduje čas a bratrskou podporu těch, k nimž máme silný a láskyplný vztah v Pánu. Začátek nové evangelizace Evropy předpokládá mobilizaci všech a jejich vzájemné přijímání.

Zástupce ředitele Světové banky pozval Jan Pavel II., aby vydal svědectví na synodu o laicích. Řekl přítomným biskupům před Svatým otcem: „Stojíme v první linii duchovního boje a jsme jako vojáci na předsunutých postech, kde potřebujeme podporu.“ A dodal: „Abych mohl žít jako křesťan v obchodním prostředí, musím se denně účastnit eucharistické oběti, najít si každé ráno čas na chválu a naplánovat si denně hodinu tiché modlitby. Potřebuji každý měsíc bratrské společenství pro natankování nových sil.“ Představil to jako životní minimum pro svůj vlastní život a pro život v rodině. Mnoho biskupů, kteří se toho zúčastnili, tvrdilo, že svědectví laiků, kteří v tom byli zajedno, odhalilo opravdu nezbytnost obnovit družná společenství. Filip Neri zřídil velmi přízpůsobivá a málo strukturovaná společenství.

Jako čtvrtý krok zdůrazňoval sv. Filip Neri nezbytnost

teologické reflexe a intelektuálního naslouchání. Při setkání společenství požádal toho či onoho o nějaký historický přehled nebo teologickou přednášku, která vychází např. z církevních Otců a pojednává o určitém aspektu křesťanského tajemství. Intelektuálové jako Jacques Maritain napomínali církev, že má nedostatek křesťanů na těch místech, kde vzniká moderní (nebo postmoderní) kultura. To hraje větší roli, než se může zdát. Nejde jen o dialog se světem kultury, ale o to: s využitím kladných momentů, které se tam nacházejí, nabídnout jinou kulturu, která vede, jak by řekl Jan Pavel II., k civilizaci lásky. Západní svět je připraven popřít ty své kořeny, které jsou křesťanské. Je fascinován pokušením sebevraždy a podporuje kulturu smrti.

Je proto nutné, aby věřící mobilizovali všechny své intelektuální schopnosti a nabídli

alternativu života, kterou by současní lidé mohli přijmout. Jelikož předávání křesťanského myšlenkového obsahu, jehož »nejlepším koněm« je duchovní život, který nám předkládají svatí, se oplodňuje modlitbou celého Božího lidu, je církev schopna vytvořit nezbytnou základnu pro obnovu myšlení a kultury. Jde především o dlouhodobé, trvalé a trpělivé úsilí. Otevírá se zde nádherný a fascinující prostor pro misijní práci, je třeba jen svolat dělníky na tuto zeň.

Kardinál Gantin řekl: „Afrika buďto bude křesťanská, nebo nebude vůbec.“ Tím měl na mysli, že přijetí evangelia je pro tento kontinent otázkou přežití. Jako pravidelný návštěvník tohoto kontinentu bych chtěl říct: Evangelizace Afriky si stojí dobře. Začala už nová evangelizace Evropy?

Podle zahraničních pramenů připravil -IŠ-

Myšlenka na neděli – pokračování ze str. 3

slyší a vidí a slouží mi pokorně v těch nejposlednějších, nejzuboženějších bratřích.«

Protlač se odvážně mezi zaslepené rouhače. Poklekni před svým Králem a klaněj se mu s vděčnou úctou. Protože nejsou schopni vydržet vítězný pohled Krále, pohled, který si podmaňuje mocí lásky a milosrdným odpuštěním, zavázali

mu oči. Ale tvůj Král tě vidí. Neboj se urážek, ran ani kopanců; těch, které při tom utřítíš ty, bude ušetřen tvůj Pán. *Jemu buď sláva a vláda na věčné časy. Amen.*⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾srov. Jan 6,16.; ⁽²⁾srov. Lk 19,39n; ⁽³⁾srov. Jan 19,12.; ⁽⁴⁾Jan 19,5; ⁽⁵⁾srov. Mk 10,42; ⁽⁶⁾srov. Jan 12,23; ⁽⁷⁾2. čtení Zj 1,6

DĚDICTVÍ OTCŮ ZACHOVEJ NÁM, PANE

21

21. Podávat pravdu v lásce

V *Životopise Konstantina-Cyryla* je zaznamenána příhoda, která vyznačuje soluňské bratry. Na zpáteční cestě od Chazarů, kam byl Konstantin vyslán císařem, setkal se s národem fulským. Tento národ sice byl pokřtěn, ale uchovával si různé pohanské pověry. Konstantin a jeho bratr Metoděj se tam zastavili, aby tam zapůsobili jako apoštolové. Brzy zjistili, jak fulský národ směšuje křesťanství s pověrami. Měli tam starý dub, který ctili jako posvátný. Konali u něho oběti v přesvědčení, že tento strom

přináší déšť. Konstantin se jim snažil vysvětlit, že jejich pověra se přičí evangeliu, které přijali: „*Přemluvil je sladkými slovy a rozkázal jim, aby strom vyťali a spálili. Stařešina jejich se poklonil, šel a políbil evangelium a podobně i ostatní*“ a strom byl skácen. (ŽK 12)

Když čteme, že Konstantin přemluvil Fulské „*sladkými slovy*“, vzpomeneme si na sv. Pavla, který vyzývá křesťany: „*Budme pravdiví v lásce*“ (Ef 4, 15). Kdo chce ještě lépe proniknout k duchovnímu prameni všeobjímavosti působení sv. Cyrila a Metoděje, musí rozjímat listy apoštola Pavla Soluňským. Zatímco v ostatních listech projevoval sv. Pavel bojové zanicení pro Krista, jehož slávu průbojně prosazoval, v listech do Soluně je to jiné. Pavel zde projevuje zvláštní něžnost a laskavost při duchovním vedení této křesťanské obce (1 Sol 2, 7-8), touhu po souzvu-ku, souznění srdcí, aby rytmus všech srdcí, nadšených pro Krista, byl slyšen. Zde se bratři ze Soluně naučili šířit pravdu v lásce. Snad je to i klíč k všeobjímavému slovanskému srdci.

Proto mohl sv. Kliment Ochridský uvést ve *Chvalořeči o sv. Cyrilu*: „*Z jeho jazyka prýštila sladká a živá slova. Ty vzácné rty rozkvetly moudrostí... Těmi ústy Boha hlásajícími byli napojeni ti, kdo žížnili po poznání Božím. Jimi okoušeli mnozí pokrmu života. Jimi obohatil Bůh mnohé národy božskou naukou, zvláště veleplodný národ slovanský.*“

Bratři ze Soluně předkládali pravdu laskavě. Jak ostře kontrastoval tento způsob šíření radostné novozákonní zvěsti s pochybným šířením křesťanství „*ohněm a mečem*“, s jakým

jsme se setkávali v minulosti. Jedině takový laskavý způsob hlásání Krista přináší trvalejší výsledky, protože bere ohled na důstojnost a svobodu člověka, ale i na milost víry, kterou Bůh dává, komu chce, a člověk se na tuto milost může jen připravit. Proto také otcové II. vaticánského koncilu uvádějí v *Prohlášení o náboženské svobodě*, že „*plně odpovídá povaze víry, aby bylo v náboženské oblasti vyloučeno jakékoli donucování ze strany lidí.*“ (II, 10)

Bůh povolal sv. Cyrila a Metoděje, aby byli duchovními otci našeho národa, ale i spolupatrony celé Evropy. **Dnes nám často chybí** taková přímá **otcovská návaznost**: po sv. Cyrilu a Metodějovi jsme měli Otce vlasti – Karla IV., pak tatíčka Masaryka, v jehož zdobňování jména bylo cosi něžného; pak místo otců přišli cizí poručníci nebo různí bohatí strýčkové, ale stále cizí, neosobně uplatňující svou moc a tvrdě vyžadující uznání. Mladí lidé se však touží svěřit někomu, komu lze důvěřovat, že jim opravdu chce a může pomoci. Hledají otce, otčinu, vlast.

Jak obnovit tuto **otcovskou návaznost**? Po vzoru sv. Cyrila a Metoděje podávat pravdu o Kristu něžným, laskavým způsobem.

1) Předně také sama Boží pravda, která je náplní apoštolátu, si to zaslouží. Musíme si připomínat se sv. Pavlem: *My hlásáme Krista!* Obsah tohoto našeho svědectví, které předkládáme celým svým životem i mlčky, je zjevená pravda. Tedy nejde o jakoukoli pravdu, nýbrž o Boží pravdu. Máme svědčit už svou přítomností o pravdě Boží, kterou svět nezná a často odmítá poznat. Čím

je nějaká věc vzácnější, tím lepší je její obal. Drahocenné věci bývají uloženy v krásných schránkách. Nezaslouží si tedy božská pravda tu nejkrásnější schránku, kterou může být jen láska?

2) Když slovanští apoštolové podávali pravdu v lásce, šlo jim také o to, že tímto způsobem se stává pravda přijatelnější. Když pravdu provází laskavost a radost, více se šíří, protože radost sdílená je umocněná. Má-li člověk nakonec říci **Věřím**, jistěže musí přijít na pomoc Boží milost. Ta však přichází zpravidla tehdy, když se člověk přirozeným způsobem, určitým zájmem, přiblíží nadpřirozeným pravdám. K tomu napomáhá takové podávání pravdy, které ji činí sympatickou. A je to právě tehdy, když je pravda podávána v lásce.

3) Pokud se snažíme podávat pravdu v lásce, napodobujeme Boha Otce a Syna Božího. Kristus je Pravda, kterou nám podle jeho slov poslal nebeský Otec z lásky. Syn Boží podává světu pravdu evangelia v lásce a vyzývá nás, abychom jednali podobně. Při poslední večeři prokázal apoštolům službu pokorné lásky, umyl jim nohy a řekl jim: „*Dal jsem vám příklad, abyste i vy činili, jako jsem já učinil vám*“ (Jan 13, 15). Tato slova se vztahují nejen na tuto službu, nýbrž na celý jeho život, protože celý život dával příklad lásky. U božského Mistra se učili sv. Cyril s Metodějem a u něho se musíme učit i my.

Pokračování příště

MATKA TEREZA PRAKTICKY

Udělej si čas na přemýšlení

Udělej si čas na modlitbu

Udělej si čas pro smích

Je to zdroj síly

Je to největší moc světa

Je to hudba duše

Udělej si čas na hru

Udělej si čas k milování

Udělej si čas pro rozdávání

Je to tajemství věčného mládí

Je to Bohem propůjčené privilegium

Den je krátký na to,

být jen egoistou

Udělej si čas na čtení

Udělej si čas na to,

být srdečný

Udělej si čas na práci

Je to pramen moudrosti

Je to cesta ke štěstí

Je to cena úspěchu

Udělej si čas

Pro skutky bliženské lásky

Je to klíč

K nebi

*Tabule s těmito verši visela
v jejím hlavním sirotčinci*

Události v údolí Cova da Iria v roce 1917

Koncem října 1981 vtrhla horda asi sto padesáti ozbrojených milicionářů a četníků do kněžského domova důchodců na Moravě. Vyrázili zámky, vyvalili dveře a se psy vtrhli do domu. Prohledávali i bezvládně ležící a přehazovali postele. Akce trvala od půl jedné do svítání. Staříčtí kněží museli po celou tuto dobu být vzhůru. Větelci „zabavili“ náboženskou literaturu, modlitební knížky, peníze, hodinky, magnetofonové pásky, psací stroje, tuzexové poukázky, čokoládu, kávu...

Takto v praxi vypadala koncem roku 1981 náboženská svoboda, která je v ČSSR garantovaná ústavou!

„SVATÝ OTEC BUDE MUSET VELMI TRPĚT“

Jen v krátkosti chci poukázat na dvě historické skutečnosti, které se ukázaly zvláštními prameny bolesti a utrpení Kristových náměstků a které byly ve Fatimě velmi jasně předpovězeny: válka nebo válečné nebezpečí a doposud neslýchané pronásledování křesťanů. Lehce možno zpozorovat, jaký kříž papežové nesou a pravděpodobně ponесou i dále.

Benedikt XV., jehož pontifikát začal 3. září 1914, tedy na začátku první světové války, uveřejnil už 1. listopadu téhož roku svoji nástupní encykliku „Ad beatissimi Apostolorum principis...“ V ní poukazuje na kořeny a původ této tragédie. Za základní zlo, za původce války označil nedostatek lásky, znevažování autority, třídní boj a honbu lidí po majetku. Papež se snažil – navzdory mnohému osočování a nevráždivosti stran vedoucích válku – nestranným způsobem zmírnit utrpení a zasadit se za mír. Dne 1. srpna 1917 předložil bojujícím stranám návrh mírové smlouvy, kte-

rá by zajistila trvalý mír. Kristův hlas však nikdo neposlouchal. Po válce patřila jeho starostlivost hladovějícímu Rakousku, Německu a i Rusku, přestože v Rusku právě propuklo pronásledování křesťanů. Až smrt v lednu 1922 ukončila velké utrpení papeže Benedikta XV.

6. února 1922 vyšel z konkláve kardinál Achille Ratti jako papež *Pius XI.* Už jeho heslo „Pax Christi in regno Christi“ (Pokoj Kristův v království Kristově) naznačovalo úlohu, kterou nový Petrův nástupce považoval za nejdůležitější a které chtěl ze všech sil sloužit. V encyklice ze 14. března 1937 „Mit brennender Sorge“ (S palčivou obavou) dal *Pius XI.* odpověď na nekřesťanskou a nelidskou rasovou ideologii národního socialismu. O pět dní později encyklikou „*Divini Redemptoris*“ odsuzuje nejen komunismus, ale ukazuje i prostředky proti této falešné ideologii „vykoupení“ a proti destruktivním ideám revoluce. *Pius XI.*, známý svou velkou vzdělaností a politickým rozhledem, velmi dobře věděl, jak nestálý je současný světový mír. Ustavičně se snažil o zachování míru, obával se, že propukne nový světový požár. Zemřel v předvečer druhé světové války, která vypukla několik měsíců po zvolení kardinála Eugena Marii Pacelliho za papeže *Pia XII.*

„Opus iustitiae – pax. Pokoj – dílo spravedlnosti.“ To bylo jeho heslo, které naznačuje jeho program v čase, kdy propukla nejstrašnější válka v historii světa. V prvních měsících svého pontifikátu se *Pius XII.* pokoušel zastavit nebezpečí války. Propuknutí tragédie však nemohl zabránit, třebaže válečné štváče zapřísahal slovy proroků: „Běda národu, který rozpoutá

válku“ a třebaže nabádal: „Rokování zachrání mír, válka všechno zničí.“ Po vypuknutí války začal papež *Pius XII.* přes Papežský výbor pomoci a přes Papežskou zpravodajskou službu rozsáhlé pomocné akce ve prospěch válečných zajatců, uprchlíků a deportovaných. Papež zprostředkoval ve velkém rozsahu pomoc Židům, podporoval je finančně a poskytoval jim každou možnou ochranu.

Toužený mír nenastal ani po skončení války. Východoevropské země padly za oběť sovětskému imperialismu. Tím vlastně válka pokračovala, i když v jiné podobě: v boji proti Bohu a jeho učedníkům, jaký v Rusku probíhal už od roku 1917. Pronásledování křesťanů v nových komunistických zemích přinutilo *Pia XII.* k neoblíbenému kroku exkomunikace. Mířil proti všem, kteří komunismus „aktivně“ podporovali. Stalo se tak 1. července 1949 a ukázalo se to potřebné, aby se dalo vzdorovat masivnímu nátlaku a lstivému komunistickému pokusu rozdělit církev v jednotlivých zemích a odtrhnout je od Říma. Až do smrti *Pia XII.* v říjnu 1958 nebyl ani mír na světě jistější, ani pronásledování křesťanů se nezmírnilo. Jen Bůh ví, jaké utrpení toto všecko přinášelo papežovi.

Nástupcem *Pia XII.* se stal benátský patriarcha kardinál Giovanni Battista Roncalli, který přijal jméno *Jan XXIII.* V starosti o církev ohlašuje – sotva tři měsíce po zvolení za papeže v lednu 1959 – svolání II. vatikánského koncilu na podzim 1962. Ani v jeho době to s otázkou míru nebylo dobré. Krátce před smrtí dal lidstvu jako dar a současně jako svůj testament encykliku „*Pacem in terris* – Mír na zemi“. Jeho encyklika se všude setkala s velkým ohlasem. Boj proti křesťanům a jejich diskriminace však pokračovaly v nezmenšené míře nadále. Aby přinesl svou „malou oběť“ za úspěch koncilu, za

pronásledované křesťany a jejich pronásledovatele a zejména za opravdový a trvalý pokoj na světě, odmítal papež v posledních dnech a hodinách svých velkých tělesných bolestí přijímat utišující léky.

Jeho nástupcem se koncem června 1963 stal milánský kardinál Giovanni Montini jako papež *Pavel VI.* Koncil pokračoval. Jaká zodpovědnost a starost pro nového papeže! Přitom papeže během celého jeho pontifikátu provázely i obavy o světový mír, jakož i přání pastorálně pomoci utlačovaným křesťanům v mnoha zemích. Toto bylo pro něj stálým pramenem utrpení. V roce 1967 vyhlásil 1. leden jako každoroční Světový den míru, který by měl všechny lidi, ale zejména mocné tohoto světa, podněcovat, aby se vážně zamysleli nad zachováním skutečného míru a ze všech sil o něj i usilovali. „Integrální pokrok je nové jméno pro mír,“ opakoval papež po zveřejnění své encykliky „*Populorum Progressio*“ (Pokrok národů). Encyklikou papež apeloval na svědomí světa, zvláště na mocné a privilegované, aby se snažili o řešení sociálních problémů především v rozvojových zemích, a tím zajišťovali mír. Jeho pastorální snažení ve východoevropských zemích mu přineslo víc kritiky než úspěchu, což Pavla VI. zvláště bolelo. Tak celých patnáct roků jeho pontifikátu bylo ustavičným nekřesťanským mučednictvím – od 30. června 1963 až do 6. srpna 1978 – zemřel na svátek Proměnění Páně, čímž se jasně projevila symbolika „per crucem ad lucem – skrze kříž ke světlu“.

Pokračování příště

* Paul Rassinier: *Operace „Náměstek“*, Damm Verlag, Mnichov 1966. Pozoruhodná kniha v dvojím smyslu: Francouzský autor, známý ateista, současně pacifista, považoval za svou povinnost vyvrátit na základě historických dokumentů obvinění proti *Piovi XII.*, že prý mlčel při pronásledování Židů.

Co je pravda? (Jan 18,38)

Když vyslovil Pilát tuto větu, nečekal od Krista žádnou odpověď ani vysvětlení. Vyjádřil svůj odmítavý a pohrdavý postoj pragmatika, pro kterého pravda nemá praktický význam. Když se horlivě pídíme po pravdě, činíme tak často proto, aby se potvrdilo to, co si myslíme. Ale pravda není naší služkou. Skutečná pravda existuje mimo nás a má v sobě zavazující účinek: vyžaduje souhlas a přijetí. Přijímáme pravdu buď proto, že jsme se o její platnosti sami neklamně přesvědčili, nebo ji přijímáme pro věrohodné svědectví toho, který měl možnost se o pravdě přesvědčit a kterému důvěřujeme pro jeho autoritu.

Pravdu týkající se okolního světa poznává lidstvo postupně. Jak své poznání zdokonaluje a využívá, přesvědčuje se, že leccos z toho, co pokládalo za pravdivé, neodpovídá skutečnosti, a musí své poznání opravovat a měnit. S narůstajícím poznáním světa rostou nároky na průpravu a vzdělání. Přibývá poznatků, které jsou většině lidí nedostupné.

Pravda a zjevení

Je však okruh pravd, které se týkají těch nejzákladnějších vztahů a smyslu lidské existence. Tyto pravdy nemohou být vyhrazeny jen těm nejvzdělanějším, ale musí být přístupny všem lidem. Jsou to ostatně pravdy, které se vymykají běžné lidské zkušenosti a vzdělanec k nim nemusí mít vůbec blíže než prostý člověk. Vzhledem ke stavu narušené přirozenosti, kterou si člověk způsobil svým odklonem od Boha, stanovil Bůh, že bude člověku nápomocen tím, že **mu sám tyto pravdy zjeví** (srov. KKC 50).

Proto Ježíš Kristus, věčné Slovo, přišel, *aby vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší jeho hlas* (srov. Jan 18,37). Co to znamená *být*

z pravdy, nám vysvětluje Jan ve svých listech. Dává zde pravdu do přímé souvislosti se *svědomím*, které se spoléhá na Boha a formuje se podle něho, *neboť ten ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí* (1 Jan 3,19n). Jestliže tedy z nějakého důvodu nejsme ochotni podříditi se ve svém svědomí tomu, *který ví všechno dokonaleji*, nejsme z pravdy a neslyšíme Ježíšův hlas.

Pravda Zjevení je určena nikoliv ke spekulacím a filozofickým úvahám o podstatě pravdy, ale má orientovat naše smýšlení v prvé řadě ve vztahu k našemu svědomí, tedy k našemu mravnímu chování. Má při tom nejen normativní charakter, tedy neříká nám pouze, **jak se máme chovat a jednat**, ale i motivační charakter, tedy zdůvodňuje nám, **proč máme jednat právě tak, jak si to přeje Bůh**.

Víra – jistota pro každého

Zjevená pravda leží mimo dosah naší lidské zkušenosti a ověřitelnosti a její poznání také není podmíněno zvláštním stupněm inteligence či nadání. *Bůh chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy* (1 Tim 2,4). Pomáhá proto lidem skrze »pomazání Ducha svatého, který je učí a uvádí do celé pravdy«. (Jan 16,13; KKC 91) **Ve víře má**

každý člověk, ten nejvzdělanější i ten nejprostší, největší jistotu a oporu. »Víra je jistá, jistější než jakékoliv lidské poznání, protože má svůj **základ ve slově samého Boha**, který nemůže lhát. Zajisté se zjevené pravdy mohou jevit lidskému rozumu a zkušenosti temné, ale **jistota**, kterou dává božské světlo, je větší než ta, kterou skýtá světlo přirozeného rozumu. (KKC 157) Ani »deset tisíc potíží nevytváří jedinou pochybnost«. (John Henry Newman, *Apologia pro vita sua*)

»Bůh ve své velké dobrotě zařídil, aby to, co zjevil ke spáse všech národů, zůstalo navždy neporušené a bylo předáváno všem pokolením.« (DV 7) K tomu ustanovil svou církev, které zaručil svou trvalou přítomnost a podporu. »Poslouchat ve víře znamená podříditi se slyšenému slovu, protože jeho pravdivost zaručuje Bůh, který je pravda sama. Vzorem této poslušnosti je Abrahám. Jejím nejdokonalejším uskutečněním je Panna Maria.« (KKC 144) »Boží pravda je moudrost, kterou Bůh řídí celý řád stvoření a vládne nad světem.« (KKC 216) Poznání, kterého se nám od něho skrze Zjevení dostává, je součástí tohoto moudrého řízení světa, aby i člověk jako rozumný a svobodný tvor přijal svobodně a dobrovolně takový způsob jednání, který odpovídá nejvyššímu Božímu řádu. *Kdo jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu* (Jan 3,21).

»Monopol« pravdy?

Katolická církev je ovšem především v současné době terčem výtek, že si činí monopol na pravdu. Tyto výtky, původně přicházející zvenčí, se v poslední době zahnízdily i v myšlení některých jejích členů, a to nejen laiků, ale i duchovních.

Katolická církev nezastává názor, že pravdu má jen ona a nikdo jiný. I v jiných církvích a jiných náboženstvích nacházíme závažné pravdy. »I v jiných náboženstvích je možno najít část pravdy a část posvěcení.« (KKC 819) Je však skutečností, a je to součástí naší víry, že katolická církev přijala od Boha skrze jeho Zjevení a skrze působení Ducha svatého **plnost pravdy a plnost prostředků ke spáse**. Není tomu tak proto, že jsme se na tom usnesli a o tom rozhodli a povýšili tak svou pravdu za závaznou pro všechny ostatní lidi. I my musíme Boží pravdu přijmout s pokorou a vírou **jako danou od Boha**. Tento postoj k Bohu a pravdě patří k samé podstatě náboženství vůbec.

Je také skutečností, že ačkoliv v průběhu dvoutisícileté historie církev vlivem Ducha svatého i vlivem studia a hloubání dochází k stále plnějším poznání pravdy, nepostupuje tento vývoj tak, že by dospěla někdy k přesvědčení, že některé pravdy víry jsou už překonané a že je třeba je nahradit jinými pravdami.

Těchto pevných a trvalých pravd se držíme a vyznáváme je nikoliv proto, že jsme si je jednou vybrali a přijali je, protože nám vyhovují a už se nám nechce je měnit, nýbrž proto, že nám je **bez naší zásluhy zjevil Bůh, který je věčná Pravda a Láska, a předává nám je skrze svou církev**. Nevyvyšujeme se tedy nijak nad jiné, jestliže jim to přejeme a o to usilujeme, aby i oni **měli plnost pravdy a plnost prostředků milosti ke spáse**.

Přirozená povinnost lidí

Jestliže jinověrec přijímá pravdu katolické víry v katolické církvi, není to záležitostí jeho

Anděl nás sytí úctou, d'ábel bezostyšností. Podle toho je možno hodnotit člověka i dobu.

vztahu k nám, katolickým křesťanům, jako by se podřizoval našemu neúprosnému požadavku a našim podmínkám, nýbrž je to záležitost jeho vztahu k samému Bohu, který rozhodl, že plnost své pravdy a svých prostředků svěří katolické církvi. Chce-li totiž kdokoliv uctívat Boha jako svého Stvořitele a svrchovaného Pána, musí se ptát, jak si tento nejvyšší Pán přeje být uctíván a kde najde pravdu o tom, jak se chovat v souladu s jeho zákonem. »Všichni lidé mají povinnost hledat pravdu, především pravdu o Bohu a o jeho církvi, a poznanou pravdu přijmout a zachovávat. Je to povinnost, která vyplývá ze samé přirozenosti lidí.« (DH 1; KKC 2104)

Plnost Kristovy pravdy je tedy podstatně něco jiného než nějaký ideologický souhrn myšlenek přívrženců nějaké strany nebo nějakého hnutí. Takový ideologický souhrn je výplodem těch, kteří se v této straně či v tomto hnutí sdružili. Tato ideologie s členy strany stojí a padá. Boží pravda však byla před námi a bude i po nás. Není majetkem ani výplodem příslušníků katolické církve. Proto ani tato církev nemůže svůj poklad pravdy měnit a ani přizpůsobovat. Jestliže některou část pravdy výslovně a slavnostně vyhlásí a potvrdí, činí tak v zájmu posílení jistoty víry, kterou je povinna svým věřícím poskytovat. Mít jistotu pravdy vůbec neznamená být omezen ve své svobodě. »Kristova milost není soupeřem naší svobody, pokud tato svoboda je v souladu se smyslem pro pravdu a dobro. Naopak, čím více jsme vnímaví pro podněty milosti, tím více roste naše vnitřní svoboda a jistota. Duch svatý nás působením milosti vychovává k duchovní svobodě.« (KKC 1742) Církev je oprávněná samým Kristem »předkládat pravdy závazným způsobem, který vyžaduje ne-

odvolatelný souhlas víry« (KKC 88)

Matení cesty i pravdy

Jsou však někteří křesťané, a to i duchovní, kteří se domnívají, že zpřístupní katolickou církev jinověrcům, když zpochybní jedinečnou hodnotu plnosti Boží pravdy a Božích prostředků ke spáse, které byly svěřeny církvi. Měli by si uvědomit, že tak především sami ztratili správný pojem o tom, co při křtu přijali a co je podstatou plnosti pravdy. Současně však těm, kteří plnou pravdu hledají nebo by měli hledat, jejich cestu nejen že neusnadňují, nýbrž naopak zatemňují a znesnadňují. Neboť proč by se měli hledající obrátit k této pravdě církve, když sami její příslušníci, dokonce ti, kteří by ex offio měli tuto pravdu hájit a hlásat, ji ve skutečnosti zpochybňují a znehodnocují? Domnívají-li se tito samozvaní falzifikátoři a rozmělnovatelé pravdy, že slouží ekumenismu, pak jsou na velkém omylu: jsou jeho hrobaři a berou na sebe stejnou odpovědnost jako ti, kteří před staletími církev přivedli k rozdělení. Ještě větším poblouzněním je vyvolávat dojem, že církev vlastně žádnou pravdu nemá a je ve stavu trvalého hledání, jak můžeme od některých »pilátovských propagandistů« slyšet. O jaké církvi to vůbec mluví? Rozhodně ne o církvi Kristově, o které kdysi psal apoštol: *Nepíšu vám to proto, že pravdu neznáte, ale proto, že ji znáte a že z pravdy žádná lež nepochází* (1 Jan 2,21). Nemáme-li pravdu, čemu by to Kristus vydával svědectví?

Současně s tím, jak hledáme to, co máme s jinými vyznáními společného, musí jasně vystoupit do popředí, co je nezadatelnou a jedinečnou předností katolické církve a co ji činí pro každého člověka nejzajímavěj-

Kateřina Jagello byla ženou finského hraběte Vasy. Když byl její muž odsouzen za zradu k doživotnímu vězení, požádala Kateřina švédského krále, aby mohla vězení sdílet se svým manželem.

»Víte, že váš muž již neuvidí sluneční světlo?«

»Vím, veličenstvo.«

»A víte, že se s ním nebude zacházet jako s hrabětem, ale jako s velezrádce?«

»Ano, vím, ale ať už je na svobodě nebo ve vězení, vinen nebo nevinen, zůstává stále mým mužem.«

»Ale teď vás už k němu nic neváže. Jste volná!«

Kateřina sňala svůj sňubní prsten

a podala jej králi se slovy:

»Čtěte, veličenstvo!«

Na prstenu byla vyryta dvě latinská slova:

SOLA MORS – jen smrt nás může rozdělit.

Kateřina šla se svým mužem do vězení a strávila tam 17 let až do královny smrti. Pak byl hrabě propuštěn.

ší a nejpřitažlivější: **že je to autenticky a nesporně ona, komu Ježíš Kristus svěřil celou svou pravdu, svou milost a zaručil jí svou trvalou přítomnost a dal jí svou záruku ve Skále – Petrovi.**

»Necírkvovatější« církev

To, co přivádí protestanty zpět do katolické církve, je právě jistota, která se ve shodě s tím, co bylo řečeno na začátku, projevuje mimo jiné v jejím **nekompromisním postoji v mravních otázkách**: že totiž mohli pocítit podobně jako apoštol Jan *velkou radost, když našli mezi dětmi církve takové, které žijí v pravdě, jak nám to Otec nařídil* (srov. 2 Jan 4). Protože ruku v ruce s »přizpůsobováním se« jiným církvím jde v rozporu s apoštolským důrazným varováním (Řím 12,2) i přizpůsobování se světu, a tím vůbec ztráta identity a vlastního křesťanského poslání. Při vši úctě k jiným církvím jsou to nicméně církve, které jejich zakladatelé ustavili teprve v tom či onom století. Tito zakladatelé původně sami nebo alespoň jejich předkové ještě vyznávali touž plnost pravdy, jakou dnes vyznává katolická církev. Ten současný rozdíl vznikl v čase a vznikl z lidské-

ho, nikoliv Božího ustanovení. Ti, kteří jsou dnes členy nekatolické církve, na tom nenesou žádnou vinu a my jim z celého srdce přejeme, vyprošujeme a pomáháme, aby i oni došli plnosti pravdy a milosti, při čemž musíme zkoumat stále i sami sebe, zda k jediné Kristově církvi nepatříme pouze *slovy a jazykem, ale činem, doopravdy. Podle toho poznáme, že jsme z pravdy* (1 Jan 3,18n).

Řekne-li mi někdo, že katolická církev, ke které bez své zásluhy patřím, je »necírkvovatější«, má ve skutečnosti pravdu. **Žádná jiná církev se totiž tak plnou a autentickou »církvností« nemůže vykázat.** Je to jediná církev, která nemá jiného zakladatele než Ježíše Krista, a byli bychom bláhoví, kdybychom ustupovali od něho a koketovali s jinými »zakladateli«. Ne my jsme si prosadili monopol na pravdu. Jsme jen bez své zásluhy příslušníky církve, které Kristus svou pravdu výlučně a v plnosti svěřil, protože sám chtěl. Tak tomu bylo, když bylo apoštolů jenom dvanáct, a tak tomu bude, i kdyby jich dnes nezůstalo církvi věrných ani tolik. *Boží stavba stojí pevně na svých základech a má tento nápis: »Pán zná ty, kteří jsou jeho«* (2 Tim 2, 19).

-IŠ-

Služme Pánu s radostí

Vzpomínka na Island

Již potřetí ve svém životě jsem mohl navštívit zemi, kterou jsem si zamiloval již v dětství, ostrov Island. Letos jsem cestoval se svou maminkou a konal jsem třítydenní kněžskou službu v klášteře sester svatého Františka ve Stykkishólmu. Jedna ze sester jménem Petra Leewens je mamincinou velkou přítelkyní, a tak mně otec biskup Johannes Gijssen svěřil tuto službu právě zde. Jelikož tato země rozhodně nepatří k neznámějším, a je dokonce dosti daleko od kontinentu, i když do Evropy patří, chtěl bych se se čtenáři Světla podělit o své zážitky a trošku jim tento podivuhodný ostrov přiblížit.

Je to země v mnohém naprosto odlišná od toho, co můžeme vidět kolem nás na evropské pevnině. I když je Island větší než naše Česká republika, žije zde méně obyvatel než například v Ostravě. Z toho pak více než dvě třetiny v okolí hlavního města Reykjavíku. Další lidé žijí v městečkách a osadách kolem pobřeží, zatímco vnitrozemí ostrova je zcela neobydleno a připomíná měsíční krajinu. Na každém kroku lze vnímat divokou, nespoutanou přírodu s nádhernými scenériemi otevřené krajiny bez lesů, s divokými vodopády a řekami, množstvím jezer, pramenů a aktivních gejzírů a sopek. Ekologicky je ostrov doslova rájem, protože zde není nic, co by nějak narušovalo a znečišťovalo ovzduší.

Islandané, potomci norských osadníků a Vikingů, jsou na svou vlast nesmírně hrdí. Mohou se pyšnit dávnou severskou kulturou skaldské poezie a ság, připomínají Althing, parlament, který zasedal poprvé již v roce 930 v přírodním amfiteátru v Thingvelliru a stal se nejstarším demokratickým prototypem parlamentní demokracie na světě.

Křesťanství bylo svobodně přijato tímto zákonodárným sborem roku 1000 a od té doby se stal Island kvetoucí oázou

zvláště mnišského života v celé severní Evropě. Kláštery v Pykkvabae nebo na ostrově Flatey se staly neznámějšími a odtud pochází také hlavní světec Islandu svatý Thorlak.

Za vlády krále Kristiána IX., dánského krále, který vládl pod dánskou korunou na Islandě, došlo k bolestnému a tvrdému prosazování reformace na tomto ostrově. Roku 1550 byl popraven poslední katolický biskup Jón Arason na Skálholtu (viz známou knihu *Biskup ze Skálholtu*) a celý ostrov se stal protestantským. Příslušnost k jinému vyznání byla často trestána smrtí. Na počátku tohoto století žila na celém ostrově prakticky jen jedna rodina, která uchovala katolickou víru. Z ní povstal po dlouhých letech jejich další biskup Jóhanes Gunnarsson, od jehož narození uplynulo letos 100 let. Měl jsem to štěstí být osobně přítomen slavnostnímu odhalení památní desky na zdi reykjavické katedrály dne 3. srpna 1997.

Tento biskup svatého života měl veliký vliv na obnovení katolické víry na ostrově. Společně s belgickým biskupem Marteinem Meulenberkem se zasloužil o blahodárné působení hnutí montfortistů podle slavného Ludvíka Maria Grigniona, jehož velká socha je

jak v reykjavické katedrále, tak také v biskupské rezidenci.

Jaká je situace na ostrově dnes? Drtivá většina obyvatel se hlásí k luterské církvi. Je státem podporována a jmenuje se Národní luterská církev Islandu. Katolíků je jen asi 1% obyvatel, tedy kolem 2700. Musíme si zvyknout na ty miniaturní počty, vždyť zde je považováno za větší místo to, které má více než 500 obyvatel, a pak má obvykle pravidelné letecké spojení s Reykjavíkem.

Velká většina těchto římských katolíků žije v Reykjavíku a okolí. Zde je také biskupství a sídlo jediné diecéze. V čele je nyní otec biskup Johannes Gijssen, pochází z Holandska a je na ostrově oblíben. Kromě něho zde působí 3 islandští kněží a další jsou cizinci, zvláště z Irska.

Já jsem například zastupoval otce Seana, Ira, který je pověřen službou pastorače sester sv. Františka ve Stykkishólmu. Má služba spočívala hlavně ve sloužení mší svatých v islandském jazyce a v konání každodenních adorací. Sester sv. Františka je zde 8 a jsou z různých zemí, zvláště z Belgie a Holandska a slouží ve zdejších velkých nemocnicích.

Na ostrově působí ještě sestry sv. Josefa, ty jsou vesměs německé národnosti, a polské sestřičky karmelitánky, které se modlí za ostrov v klášteře v Hafnarfjörduru. Všech sester zde působících je asi 30.

Islandané vynikají v kvalitě vzájemných vztahů. Všude v kostelích i malých kaplích najdeme různé složenky pro charitativní pomoc. Velmi silně prožívali mí přátelé velkou povodňovou katastrofu, kterou byla postižena naše země. Když se například stane něco na ostrově, ať jde o zemětřesení, vý-

buch sopky nebo sněhovou záplavu, reagují lidé ihned a nabízejí odevšad pomoc. Úroveň vzdělání, kultury a třeba zdravotnictví je na velmi vysoké úrovni. Islandané jsou přímí, otevření a upřímní. Jsou také velmi pohostinní, v náboženském životě jsou však dosti vlažní. Všichni jsou sice věřící, ale někdy je cítit v jejich projevu i jakási pověrčivost.

Islandská mytologie je neobyčejně barvitá a její vliv přetrvává dosud. Co je ale pozoruhodné, je nárůst konverzí z luteránství ke katolicismu. V poslední době se zde objevili vynikající katolíčtí kněží, například otec Patrick z Irska nebo otec Jákob z Francie. Oba pracují velmi aktivně s mládeží a věnují se také lidem mimo církve. Po hlavní nedělní mši svaté, na kterou přichází asi 200 lidí, se věřící shromažďují v krásné společenské místnosti, kde spolu hovoří, mohou se občerstvit apod. Zde lze také nakoupit křesťanskou literaturu, o což se hlavně zaslouhuje můj přítel pan Torfi Ólafsson, který je známý překladatel a vydavatel katolického časopisu MERKI KROSSINS (Znamení kříže).

Víme, že Island navštívil v roce 1989, měsíc předtím, než jsem tam přijel poprvé, i Svatý otec Jan Pavel II. Jakožto pastýř dobrý, podle příkladu Pána Ježíše, navštěvuje i vzdálené a malinkaté ovčince na celém světě.

ISLAND je náboženským významem naprosto zanedbatelný ve světových měřítcích, ale současně tak zvláštní a unikátní, že mám vždy každému, kdo popisuje a líčí, co všechno viděl a navštívil, chuť říci: A BYL JSTE UŽ TAKÉ NA ISLANDU? Kdo neviděl Island, nemohl vidět všechno...

P. Petr Dokládál, Starý Jičín

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XVIII.

Wilhelm Hünermann

Služba v oddíle byla tvrdá. Dnem i nocí byl Martin v sedle, patřilo totiž k úkolům circuitora dohlížet na vzdálené přední hlídky. Jeho bystrým očím neuniklo nejmenší nedopatření, loudavě přísně nabádal k plnění povinností, ale projevoval laskavost a vlídnost, když bylo vše v pořádku. Pak si rád se sabarskými jízdními povídal o staré vlasti v Panonii, naslouchal jejich starostem, povzbuzoval mladíky, které sužoval stesk po domově, a starému Haudegenovi daroval ne jeden džbánek piva.

Proto nebyl žádný div, že vojáci milovali mladého nadřízeného a dělali všechno pro to, aby je nemusel kárat. Při dlouhých jízdách, kdy ho většinou doprovázel jen sluha Demetrius, měl však čas přemýšlet. V žádném případě nezavíral oči před hrubými závadami, které zjistil na mnoha místech. Ambiónští byli zdatní a pilní rolníci, kteří se poctivě snažili obdělávat svá pole a pěstovat dobytek, ale velmi trpěli nemilosrdným útlakem výběřčích daní, kteří jim často vyhnali ze chléva poslední krávu a zabavili obilí na poli.

Jednou jel Martin kolem selského stavení, a uhřátý rychlou jízdou, poprosil o hlt mléka. Sedlák s pohledem plným nenávisti vrčel:

„Jak ti mohu dát mléka, když mi dnes vzali poslední krávu!“

„Kdo to byl?“ ptal se důstojník.

„Drábové římského dekuria, samozřejmě! Nemohl jsem zaplatit daň. Chytli mě, přivázali ke kůlu a bičovali.“ Sedlák si strhl košili s těla. „Tady, podívej se na to!“ Martin zděšeně hleděl na záda s krvavými pruhy.

„To je nelidské!“ zvolal po bouření.

„Nelidské?“ bručel sedlák. „Jistěže je to nelidské. Ti ničemní vydrhduši přece nejsou lidé.“

„To bylo dnes?“ ptal se circuitor. „Kde jsou teď ti bičící?“

„V sousedním dvoře, neceľých tisíc metrů odtud. Když tam pojeděš, uvidíš sám, jak trápí ubohé sedláky.“

„Nasedat!“ zavolal Martin na sluhu Demetria. Pak hodil na stůl zlatý solidus. „Kup si za něj novou krávu!“

Sedlák zíral vykulenýma očima za římským oficírem, který, nečekaje na dík, pádil pryč.

„Snad se do toho nechceš míchat?“ zeptal se Demetrius. „Výběřčí daní jednají z pověření císaře. Snadno by ses dostal do maléru, kdybys jim dělal těžkosti.“

„Co na tom?“ pronesl Martin skrze zuby. „Spravedlnost je nejvyšším zákonem.“

Bědování a výkřiky bolesti mu prozradily, že přišel v pravou chvíli do dalšího dvora. Drábové přivázali sedláka k oji vozu a právě se chystali pálit mu pochodní chodidla.

„Však ty nám povíš, kde jsi schoval peníze!“ řval jeden z těch surovců. Tu doprostřed trýznitelů vjel Martin, rozehnal je kopyty svého vzpínajícího se koně, skočil ze sedla a rozšlapal pochodeň.

„Vydrhdušil!“ zahřměl na ně. „Kdo vám dovolil trápit tohoto muže? Copak nevíte, že mučení je zakázáno?“

„Co je ti do toho?“ vyjel na něho výběřčí daní. „Copak si myslíš, že tato pakáž ti na dobré slovo zaplatí i mizerný groš? Tady musíš být důraznější, a ty bys měl být poslední, kdo nám brání plnit náš úkol; vždyť ko-

nec konců také chceš svůj žold.“

„Odvaž toho muže!“ nařídil Martin Demetriovi. „Kolik dlužíš výběřčímu daní?“ ptal se sedláka, který se namáhavě zvedal.

„Padesát denárů, pane!“ supěl rolník. „Ale jak je mám zaplatit, když nevlastním ani desetník?“

„Ten chlap si peníze někam schoval,“ křičel výběřčí daní. „Ale my už je najdeme.“

„Tady máš, co ti dlužil!“ Martin mu hodil několik stříbrných mincí. „A teď běžte svou cestou a ať už vás nikdy nenachytám, že trýzníte chudého sedláka! U Boha, jinak vám sám uškvařím chodidla.“

Drábové s mručením táhli dál. Sedlák se vrhl na kolena před římským důstojníkem a koktal:

„Zachránil jsi mi život, pane. Jak ti mám poděkovat?“

„Já chci poděkovat tobě, když napojíš mého koně a též mému společníkovi a mně dáš hlt vody.“

„Mám ještě džbán piva!“ koktal sedlák.

„Ne, žádné pivo. To dělá člověka unaveným a ospalým, a já mám před sebou ještě dalekou cestu na koni. Mému šimlu je voda také milejší,“ dodal s úsměvem.

„Ty jsi dobrý člověk, pane,“ řekla selka, když mu podávala nápoj. „Kéž tě ochraňuje bůh Teutages.“

„Díky!“ odpověděl Martin. Pak se vyšvihl na koně a se sluhou odcválal.

„Jak to tak může jít dál?“ starostlivě bědoval Demetrius. „Přece nemůžeš zaplatit daň za všechny sedláky? Když rozhazuješ žold plnými hrstmi, brzy budeme mít sami nouzi.“

„Už jsi někdy trpěl hladem?“

„Jistěže ne! Ale o tebe si dělám starosti a lámu si hlavu, jak pomoci tvému hubenému měšci.“

„Tak to přemýšlej!“

„Věděl bych o něčem!“ řekl po chvíli Demetrius. „Oficíři přece rádi hrají o peníze a já tu mám ještě pár kostek, se kterými člověk při jisté šikovnosti vždycky vyhraje. Rád ti pomohu tímto neškodným trikem.“

„Ty jsi a zůstaneš šejdíř!“ zahřměl circuitor. „Víš, že se mi hra hnusí, a k tomu ještě nepoctivá! Co si myslíš o svém pánu?“

„Ach vy oficíři,“ vzdychl Levantinec, „pořád něco máte s tou ctí. Mně je plný váček milejší a občas s druhými sluhy zkouším své štěstí.“

„Přestaň, Demetrie!“ odpověděl Martin ostře. „Kdybych tě někdy přistihl při falešné hře, zaženu tě.“

„To bys nepřenesl přes srdce,“ ušklíbl se Demetrius.

Ale ne vždycky strpěl Martin plácání svého sluhu. Rád přemýšlel při jízdách o samotě. Stále znovu mu napadala slova biskupa, že jednoho dne se jej zmocní svatodušní bouře, pak přijde poprosit o křest. Ale ještě se mu ta chvíle zdála daleko, ještě se nemohl odhodlat jednat proti otcovu výslovnému zakazu. Přitom však stále znovu slyšel vážná slova biskupa, která se mu vrývala do duše jako meč: „Kdo miluje otce nebo matku víc než mne, není mne hoden!“

„Pane, řekni mi, co mám dělat!“ modlil se a jel dál, dokud ho Demetrius nějakou prostořekou poznámkou nevytrhl z myšlenek.

Když se jednou za deštivého letního dne, promoklý až na kůži, vrátil k posádce, panoval mezi kamarády velký rozruch.

„Co se stalo?“ překvapeně se ptal Martin.

„Císař Konstantin je mrtev,“ odpověděl primipil Claudius. „O svatodušních svátcích zemřel při tažení proti Peršanům. Říká se, že ho pokřtil ariánský biskup.“

„Ariánský biskup?“ ptal se Martin zklamaně.

Pokračování na str. 12

Výročí nejsou jen vzpomínky...

Svatost kněžství je už po celá desetiletí napadána. Mimo jiné i bojem o kněžství žen nebo bojem za zdobrovolnění celibátu. Ale nejvíce je organizovaně a rafinovaně napadána svátost eucharistie. Proč? Protože tato svátost je pramenem a vyvrcholením všech svátostí. Kristus sám je v této svátosti reálně, skutečně přítomen. Proto je to pramen a vyvrcholení všech svátostí. Ale jak je tato svátost napadána? Především tím, že se mlčí o obětním charakteru mše svaté. A pomalu se v některých překladech do lidového jazyka proměňují texty a „inovacemi“ se ponenáhlu mše stává večeří. A tak se pomalu po kapkách tato svátost vysuší. Nakonec bude vše jenom „večeří Páně“.

Podívejme se na zásah novozákonní Judity. Nebeská Matka vede své děti k správnému ocenění a užívání všech svátostí. Samo zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie znamená obnovení křestního slibu, křestního závazku. Maria vás vede k tomu, abyste svůj křest stále více žili, prožívali. Z tohoto podivuhodného zdroje vody čerpáte stále víc a více božskou milost a božské ctnosti. A proto překonáváte úklady babylónských útočníků.

Maria vás vede ke svátosti smíření. Naše nebeská Matka chce, aby se její děti často koupaly v očišťujícím a posilujícím lázni svátosti smíření. Nejlepší zkouškou, jak někdo prožívá své zasvěcení, je častá svatá zpověď. Panna Maria vás vede k Ježíšovi v eucharistii, k velké lásce k eucharistickému Ježíši, k adoraci, k častému svatému přijímání. Tak dostáváte velikou sílu, protože právě v této svátosti vám Ježíš dává nejvíce milosti. A proto s těmi dětmi, které žijí své zasvěcení, jde Maria vítězně dopředu. Ve Fatimě Panna Maria žádala od těch tří dětí hodně modlitby a obětí za papeže. A ukázala jim papeže této doby, jak mnoho budou trpět.

V srpnu jsem mluvil s páterem Condorem z Fatimy. Ten vede beatifikační proces Františka a Hyacinty. Vyprávěl mi, že byl v květnu v Polsku při papežově návštěvě v Zakopaném. Papež tam světil kostel, který je zasvěcen Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Poláci postavili tento kostel na poděkování, že papež zůstal při atentátu zachován. Páter Condor říkal, že před svěcením tohoto kostela **papež dvacet minut plakal**.

A to mu připomenulo jedno vidění Hyacinty. Viděla papeže před obrazem Madony, jak velice plakal. Proč pláče papež? A tady bych citoval slova papeže Pia VI., která pronesl před více než 200 lety: V evangeliu se stále oznamuje, že Kristus světil Petrovi ovečky, aby je pasl. Ale Petr není svěřován ovečkám, aby ho pásly ony!

Co se však děje dnes v posledních desetiletích? Jako v žádném čase minulých dob jde o velké pokušení: Ovečky se chtějí posadit na stoličku Petrovu. A chtějí pást papeže a církev. A tady musíme říci: I kardinálové a biskupové jsou před papežem ovečky, biskupové jsou pastýři místních církví. Ale i kardinálové a biskupové jsou papežovými ovečkami, protože papež je nejvyšším pastýřem všech! Nyní však po 2. vatikánském koncilu vidíme, že mnoho oveček chce papeže, univerzálního pastýře církve, pást – a tam, kde se to děje, tam dochází k rozptýlení stáda. Tam dochází k rozbití, k rozdělení církve. A to se děje v mnoha zemích. A proto papež pláče. Protože on vidí toto rozptýlení stáda, vidí rozbití církve. Tady vidíme, jak významný je druhý bod Mariánského kněžského hnutí, **jednota s papežem Janem Pavlem II. a církví s ním spojenou**. Tak zůstáváme v pravdě víry. Tak jdeme správnou cestou, protože babylónská armáda, brány pekla, nikdy nebudou moci rozbit církev, která je postavená na této skále. V této době se musíme hodně modlit za našeho papeže Jana Pavla II. a s ním musíme i trpět, neboť když budeme chtít zůstat věrní, nepůjde to bez utrpení.

Ve Fatimě se Panna Maria zjevila třem negramotným dětem. A právě ve 20. století, kdy nejvíce došlo k rozvoji vědy,

jako nikdy v dějinách, kdy jako nikdy předtím se rozvinula teologie jako věda. Maria však vyvolila tři slabé děti-analfabety. Co tím chtěla právě tomuto století říci? Že vůči nekonečnému, věčnému Bohu, před nevýstižnými tajemstvími Božími jsme všichni analfabety. A jako tyto tři děti máme být otevřeni pro Boží tajemství. Pro tajemství Neposkvrněného Srdce Panny Marie, skrze které se nám dnes nevystižitelná tajemství Boží zjevují. Protože Maria je učitelkou církve. Je Matkou církve. A vede církev a všechny v církvi cestou Kristovou v duchu duchovního dětství. „Nebudete-li jako maličci...“ V celém světě shromažďuje svůj vítězný voj. Sbírá, shromažďuje děti-analfabety, totiž lidi, kteří jsou si vědomi, že jsme vůči nevystižitelným tajemstvím Božím analfabety. Proto jsou tyto její děti otevřeny tajemství Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Proto jsou otevřeny jejím slovům. Proto jsou otevřeny jejímu vedení. A proto jedině mohou na této podivuhodné cestě jít kupředu, na této cestě, která vede k triumfu Neposkvrněného Srdce Mariina, který ve Fatimě předpověděla. „Nakonec bude mé Neposkvrněné Srdce triumfovat. Rusko se obrátí a nastane epocha míru.“

Dokončení příště

Svatý Martin – pokračování ze str. 11

„To není žádné tajemství, že se Konstantin v posledních letech života přiklonil k bludným naukám. Přesto však zemřel jako křesťan. Bůh mu odplatí, co udělal pro svobodu církve, a voda vykoupení z něho smyla mnohy zlé skutky.“

„Co teď bude s říší?“

„Říše se dělí mezi císařovy syny. Konstantinovi připadl západ s Británií, Galií a Španělskem, Konstansovi Itálie a Afrika, zatímco Konstantius vláde na východě.“

„Myslíš si, že říše toto rozdělení snese beze škody?“

„Ne, příteli! Vidím, že jsou před námi těžké časy,“ vzdychl primipil. „Dědicové velkého Konstantina se mezi sebou budou prát jako vlci, každý se bude chtít stát jediným vládcem.“

„Jak se má říše ubránit vnějším nepřítelům, když je uvnitř nejednotná?“ posteskl si Martin a pak těžkým krokem odešel do své světnice svléci mokré šatstvo.

Pokračování příště

Vzdělávací nabídka Církevní střední školy a Střední zdravotnické školy sv. Anežky České v Odrách pro nový školní rok 1998/99 byla z redakčních důvodů na poslední chvíli přesunuta na str. č. 14.

Bez pokory není pravdy

Biskup Fulton J. Sheen (1895–1979)

Když se vynoří nějaká nová vědecká teorie, pak není nouze o jedince, kteří jí připisují takový zvuk, že všechny ostatní poznatky ve světě musí tančit podle této melodie. Když Comte rozvinul svoje učení o společnosti, všechno, i Bůh, se muselo orientovat sociologicky. Když Darwin představil svou nauku o vývoji, všechny věci, dokonce i morálka, se musely podřítit evoluci. Když dnes zavládla teorie relativity, dělají neoborníci všechno relativní a tvrdí, že žádná věc sama o sobě nenese v sobě pravdu a dobro, nýbrž že všechno je relativní podle stanoviska toho, kdo o tom právě uvažuje.

Teorie relativity nyní nepopírá absolutní bytí, protože se sama zakládá na absolutním faktu šíření světla. Je stejně protismyslné, když někdo chce používat metody platné uvnitř nějaké oboru na všechna ostatní odvětví vědění. Tak teorie relativity neznamená v žádném případě, že máme na noze šest prstů podle jednoho způsobu výpočtů, a čtyři podle jiného.

Pro našeho ducha je popření pravdy tak oslepující jako odnětí světla pro vidění. Pravdy není možno dosáhnout v její plnosti, pokud si nepřiznáme její skutečnou existenci. Pro její odhalení jsou nezbytné určité psychologické předpoklady. Mezi nimi tím nejdůležitějším je **ctnost pokory**.

Pokora není žádným nedostatkem mravní síly. Je to spíše uznání pravdy o nás samých. Chceme-li pravdu zdůvodnit v její celosti, pak se nutně dostává okamžiky, ve kterých musíme konstatovat svou nevědomost. Musíme si totiž otevřeně přiznat, že jsme v zajetí svého nedostatečného pochopení, chybných pojetí a předsudků. Takové přiznání je sice někdy trapné, ale přináší nám větší charakterové obohacení, zatímco příklon k chybným pojetím znamená vždy ztrátu. Když se pyšně, domýšlivě, žádostivě a sobecky staráme jen o svou vlastní cestu, pak je o mnoho lepší, jestliže staneme tvář v tvář vlastní ošklivosti, než když žijeme ve svém autonom-

ním klamném ráji. Důvodem každé kritiky bližního, zdrojem všech předsudků, pomluv a žárlivosti a pomlouvačných výroků je konec konců naše vlastní neschopnost podívat se do své vlastní duše. Pocit spravedlnosti je ovšem v nás neznatelně zakořeněn. Proto umíme hledat chyby na druhých, i když sami nejednáme správně. Je tomu tak z marné naděje, že to slouží zajištění práva. Každý člověk je schopen rozeznat špatný sklon a podle tohoto poznání také jednat. Když se však tyto naše návyky pokou-

šíme prostě jen pojmenovat nějakým psychologickým heslem, bude se vnitřní neduh rozrůstat, podobně jako popírání tělesného onemocnění nese s sebou pravděpodobnost zhoršení zdravotního stavu.

Rozvoj demokracie přispívá jistě k odstranění falešného sociálního snobismu a k orientaci lidí na rozhodující chování ve vztahu k druhým. Na druhou stranu přinesla demokracie pokles úcty k dobru a pravdě. Masa tíhne k tomu, že ztotožňuje mravnost s všeobecným společenským vzestupem. Číslo se stala měřítkem dobra. Když se zjistí, že určitý počet lidí přestupuje některé Boží přikázání, argumentuje se: »50 mil. nevěrných manželů nemohou být špatní lidé. Je třeba změnit přikázání.« Důstojnost mravní velikosti nespočívá na vnější konformitě s nějakým konvenčním pravidlem, nýbrž na vnitřní podřízenosti a kontrole podle uznaného principu, kterému se musíme podřítit, ať už s ním souhlasíme nebo ne.

Pokora je také potřebná k překonání prostřednosti. Musíme být připraveni, že nastavíme čelo jedovatým poznánkám, jestliže se odhodláme vybočit z měřítek široké masy. Průměrnost může být formou nelítostné tyranie, která má k dispozici tisíce trestů, jimiž postihuje ty, kteří opustili vnější prostřednost, obrátili se dovnitř ke svému srdci a povznesli se nad horizont masy.

Když tisíce táhnou do propasti, pak jedinec, který navrhne, aby se změnil směr, je krutě napadán, že nenásleduje velkou masu. Musí to být člověk vyzbrojený pokorou, aby snesl všechny výčitky a dopomohl právu k vítězství, i když je většina na scestí.

Taková pokora je zárukou, která vede k pravdě a k vnitřnímu míru. Mír je založen na uznání dvou dimenzí mimo plochu rovinu, na které stojí masa. Jednou je dimenze výšky, nade vším stojící svatosti. Druhou je dimenze hloubky, totiž existence čehosi zlého v lidském srdci.

Přeložil -lš-

Volání, které zraňuje i oblažuje

Neříkej: Jsem ještě tak mladý. Kamkoliv tě Bůh posílá, tam máš jít. (Jer 1, 7) Michale, Kateřino, Tomáši, Zuzano... je ti dnes šestnáct, osmnáct, možná jenom dvanáct. Chtěl bych ti něco říct.

Slyšel jsi již jeho hlas? Žádný strach. On nevtrhne dveřmi do tvého domu. Ale možná že šel venku kolem. Hraje na flétnu. Jen tak tiše. Aby tě nerušil, aby tě nerozhněval. Ale možná že ti přece jen říká: »Zaslecheš dnes moji píseň? Budeš jí dnes rozumět?« A jestliže spustíš roletu, abys měl klid, půjde dále. Nijak se nevnucuje, na to je příliš plachý. Jestli ještě přijde? Snad. Za několik dní, za několik týdnů, za několik měsíců. Možná, že mu mezitím otevřeli jiní. Ale dnes volal tebe, výlučně tebe, volal tě tvým jménem. Už je nikdy neuslyšíš od nikoho vyslovené s takovou něžností.

Jeho hlas je vždy pozváním. Boží pozvání jsou tak citlivá – a tak rychle odmítaná!

Jestli jej ještě jednou večer pozveš k sobě, posadí se k tvému stolu a bude mluvit o počasí. Bojí se, aby tě nepolekal. Přichází s prázdnými rukama. Co ti tedy přináší? Sám sebe. Ale chtěl by se něco zeptat. Možná, že je to jeho způsob, jak tě obdarovat.

A pak jen jako mimochodem řekne sotva slyšitelně: »Nechtěl bys mi darovat svou lásku?«

Tím se ti dal zcela na pospas – takový už je. A ty náhle vidíš, kdo jsi. Stvořený pro lásku. Milovat a být milován. Jako on. (Jak jste si podobní!)

Necháš-li na sebe působit jeho slovo, když rozhovor jednoduše neodmítneš, řekne ti: »Jsou věci, které nemohu udělat bez tebe. Potřebuji tvoje ruce na obvázání ran. Potřebuji tvoje ramena, aby nesla tíži. Tvoje uši, aby slyšely volání Otce uprostřed křiku tvých bratří. Tvoje nohy, aby nesly evangelium do celého světa. Tvoje rty, aby zpívaly aleluja a zvěstovaly blahoslavenství. Tvoje oči, aby vnímaly krásu, nechaly kanout do nepokojných srdcí mír. Tvoji tvář, aby byla mým živoucím obrazem. Tvoje srdce, aby milovalo, jak jsi ještě nikdy nemohl milovat.«

Stále se ještě můžeš udělat hluchým, připravit mu rozčarování. Ale necháš-li se proniknout pohledem tohoto Žebráka, pak vytušíš, co se zatím zdráhal

Pokračování na str. 14

VZDĚLÁVACÍ NABÍDKA CÍRKEVNÍ STŘEDNÍ ŠKOLY A STŘEDNÍ ZDRAVOTNICKÉ ŠKOLY SV. ANEŽKY ČESKÉ V ODRÁCH PRO NOVÝ ŠKOLNÍ ROK

1998/99

Z letopečtu v nadpisu plyne, že se blíží konec tisíciletí. Nabízí se otázka, zda církevní školy se svým nesporně pozitivním přínosem pro duchovní a morální obnovu českého národa zůstanou zachovány také pro nové tisíciletí.

Boží požehnání, přímluvy patronky naší školy svatě Anežky a nezbytná podpora rodičů současných studentů i všech příznivců školy modlitbami a zájmem o studium v naší církevní škole pomáhají překonávat ekonomické potíže i neblahé důsledky státního optimalizačního programu, spočívajícího v omezování počtu středních škol.

Prázdná místa po úspěšných maturantkách a vyškolených ošetřovatelkách se zaplnila novými žákyněmi a žáky. Potvrdila se tak oprávněnost další existence naší církevní školy.

Doba však zůstává nadále kritická. V naší zemi ubývá dětí a podmínkou k trvání té či oně střední školy bude i nadále dostatek žáků...

Úspěšné absolventky a absolventi základních škol, ale také starší uchazeči se mohou hlásit v Církevní škole sv. Anežky České v Odrách do následujících oborů čtyřletého denního studia ukončeného maturitou:

63-99-6/84 Ekonomika a podnikání je v současné době velmi žádaný obor pro dívky i chlapce. Studující získají úplné střední odborné vzdělání, jehož těžištěm jsou hluboké teoretické vědomosti a praktické dovednosti z oblasti ekonomiky a hospodářství, podnikání a managementu, s možností vykonat státní zkoušku ze psaní na stroji. Podle výběru dalších volitelných předmětů získají také pře-

hled v oblastech potravinářské, oděvní, stavební nebo zemědělské.

Všeobecné vzdělání je rozšířeno o základy věroučných předmětů. Důraz je kladen na výuku cizího jazyka (anglického nebo německého), matematiky a výpočetní techniky.

Absolventky a absolventi mají uplatnění v širokém spektru ekonomických a technickohospodářských profesí.

O studium tohoto oboru je velký zájem, proto budou uchazečky a uchazeči konat zkoušky. Žáci a žákyně se studijním průměrem do 1,5 budou přijati bez přijímacích zkoušek.

76-52-6/ Sociální činnost – studijní obor pro dívky, který nahrazuje maturitní obory rodinné školy, jež existují ještě ve vyšších ročnících naší školy.

Základní studijní obor má dvě speciální zaměření:

01 Sociální pečovatelský, jehož absolventky získají odbornou přípravu pro práci v sociálních ústavech s dospělými a staršími lidmi a pro práci v domácí pečovatelské službě.

02 Sociální vychovatelský, jehož absolventky budou odborně připraveny pro práci v dětských sociálních a výchovných zařízeních i pro práci soukromé vychovatelky dětí v rodinách.

Absolventky mohou najít uplatnění také v administrativních funkcích sociálních úřadů a institucí.

Studující získají úplné střední odborné vzdělání se znalostí cizího jazyka (anglického nebo německého), se znalostí základů věroučných předmětů a především se znalostmi sociálně-právními, pedagogickými a psychologickými

i některými dovednostmi zdravotně-ošetrovatelskými.

Bude-li přetrvávat zájem uchazeček, budeme jednat s ministerstvem školství a od 1. září 1998 znovu otevřeme v naší škole již tradiční čtyřletý maturitní obor **63-44-6/01 rodinné školy se zaměřením na sociální služby**. Pokud by obor nebyl otevřen, budou případné uchazečky automaticky zařazeny do příbuzného oboru sociální činnost.

Uchazečky o studium sociálních oborů se studijními průměry do 2,00 s největší pravděpodobností nebudou konat přijímací zkoušky.

Úspěšní absolventi všech maturitních oborů mají možnost dále studovat na vyšších odborných školách nebo na školách vysokých, kde již podle našich zpětných informací některé naše absolventky úspěšně studují.

Do Střední zdravotnické školy svatě Anežky České v Odrách přijmeme bez přijímacích zkoušek uchazečky s úspěšně ukončenou ZŠ, ale také uchazečky starší, které mají zájem a zdravotní předpoklady pro práci ve zdravotnictví a upřímně chtějí sloužit svým nemocným bližním. Studium **tříletého oboru 53-21-3/01 Ošetrovatelka se zaměřením na rodinnou výchovu** ukončeného závěrečnou zkouškou získají dívky kromě kvalifikace nižšího zdravotnického pracovníka teoretické i praktické základy rodinných předmětů, solidní základy cizího jazyka (anglického nebo německého), základy psaní na stroji a vědomosti z předmětů věroučných.

Kvalifikace ošetrovatelky je opravňuje pracovat ve všech typech zdravotnických a charitních zařízení, kde jsou velmi potřebné a žádané, ale také v domácí pečovatelské službě.

Studující jsou v naší církevní škole všestranně zabezpečeni. Věřící mají možnost posílat svoji víru při pravidelných školních bohoslužbách i na rozličných duchovně zaměřených setkáních.

Volný čas tráví studenti pestrou zájmovou činností. Ubytování je zajištěno v internátu, který je součástí školy, za 300 Kč měsíčně. Stravování zabezpečuje dodavatelská firma přímo v budově školy v přibližných cenách 24 Kč za oběd a 44 Kč za celodenní stravu. Školné žáci neplatí.

Katolická beseda Kopřivnice pro vás připravila již pátý cyklus přednášek **Manželství a rodičovství aneb jak prožít harmonické manželství** ve dnech 29. – 30. 11. 1997 v Katolickém domě v Kopřivnici.

Program: **SOBOTA 29. 11. – 8.00 hod.** – P. Václav Filipek SDB „Manželství jako povolání“ ● **10.00 hod.** MUDr. Jitka Krausová „Partnerské vztahy“ ● oběd ● **13.30 hod.** MUDr. Maria Fridrichová „Plánované rodičovství – nový život v křesťanské rodině“ ● **15.30 hod.** PhDr. Lubomír Štula „Filosofie a teologie manželství“ ● **17.00 hod.** mše svatá v chrámu sv. Bartoloměje ● večere

NEDĚLE 30. 11. ● snídaně ● 9.00 hod. zájezd na Hukvaldy, Ondřejská pouť s účastí na mši sv. ● prohlídka hradu a obory (návrat kolem 13. hod.) ● 15.00 hod. koncert folkové hudební skupiny Učedníci z H. Králové. Katolický dům se nachází téměř v centru města, 5 minut od nádraží ČSD, 20 minut od nádraží ČSAD, parkoviště je přímo před Katolickým domem. Stravování individuálně v restauraci Katolický dům (přímo v budově), ubytování cca 20 minut pěšky na ubytovně Pod lesem, možno dojet autem.

Ceny: přednáška – 20 Kč ● autobusový zájezd na Hukvaldy – 30 Kč ● vstupenka na koncert – 30 Kč ● ubytování (nocleh z 29. na 30. 11.) 100 Kč ● možnost snídaně ● stravování individuálně v restauraci za přijatelné ceny 30 až 50 Kč. Bližší informace získáte a přihlásit se můžete na adrese:

Katolická beseda, Štramberská 378, 742 21 Kopřivnice, pl. Blahutová, tel. 0656/407 29 PO – PÁ 8.00 – 15.00 hod. nebo na tel. čísle 0656/80 21 22 záznamník.

Další podrobné informace poskytneme písemně nebo telefonicky, ale nejlépe při osobní návštěvě školy na adrese CSS a SZŠ sv. Anežky České v Odrách, třída 1. máje 37, 742 35 Odry, tel.: 0656/933 195 (730 129).

Těším se, že zejména rodiny věřící opět podpoří svojí důvěrou naši školu, zapíší ji na prvním místě v přihlášce, a svěří tak své děti do všestranné péče církevní školy i přes často velmi zřetelné nepochopení a pohrdavý postoj veřejnosti.

S důvěrou v Boží pomoc a s nadějí očekává společenství Církevní střední školy a Střední zdravotnické školy sv. Anežky České v Odrách nové studentky a studenty.

Milan Rojovský, ředitel školy

Volání, které zraňuje i oblažuje – pokrač. ze str. 13

vyslovit: »Od této chvíle na tebe spoléhám!«

Ano. Bůh s tebou počítá! Spoléhá na tebe. Svěřuje se ti. A pokud si myslíš, že snad přehání, pak udeří hřebík na hlavicičku: »Odevzdávám se ti se srdcem na dlani. Dělej se mnou, co chceš.«

Ještě pořád jej můžeš odbyt, nechat ho ve štychu. Ale můžeš také vsadit všechno na jed-

nu kartu, přijmout jeho výzvu. Vyslovit to, co tvé srdce řeklo již před dávnem: »Ano!«

Jak na to čekal! Čekal na toto tvé slůvko tisíc let. Celou věčnost na ně čekal. Se slzami v očích ti říká: »Děkuji!«

Jeho odpověď, tvoje odpověď zraňují a oblažují – tebe i jeho.

Z knihy »Svatí roku 2000« od D. Ange, překl. -Iš-

**Neděle 23. 11. – 34. v mezidobí –
Kristus Král
Zj 1,5–6**

Kdo pro mne udělal a může udělat to, co Ježíš? Proto se nikomu nemohu odevzdat tak jako jemu. Proto ani sobě samému nemůžu patřit tak jako jemu.

**Pondělí 24. 11.
Lk 21,1–4**

Tato slova mi nekladou otázku po velikosti mých darů, ale ptají se na velikost mé víry. Žena, která všechno dala, ve všem na Boha spolehla.

**Úterý 25. 11.
Lk 21,5–11**

Ať se v dějinách děje cokoliv, má mít křesťan oči upřeny na Ježíše jako na zcela jistou naději. Abych ho s nikým nezaměnil, abych nepodlehli svádění, musím ho dobře znát. Také proto se s ním musím setkávat ve slovech evangelia.

**Středa 26. 11.
Lk 21,12–19**

Praktická otázka, jak se obhájit, nás může často pronásledovat. Důležitá je však jiná věc: vytrvalost. Ta vede k záchraně, proto je dobré o ni i teď prosit.

**Čtvrtek 27. 11.
Lk 21,20–28**

Válečné hrůzy a nápadné přírodní úkazy budí strach a přitahují pozornost. Evangelium nás však varuje, abychom svou pozorností na nich neupléli. Vykoupení je v Kristu. A žádná katastrofa tuto skutečnost nezruší.

**Pátek 28. 11.
Lk 21,29–33**

Mnohé se za Ježíšova života stalo, mnohé se ještě stane. Ale Ježíšovo slovo je pevným bodem, ze kterého mohou vždy vycházet. Proto si ho mám co nejvíce přisvojit.

**Sobota 29. 11.
Lk 21,34–36**

Znovu a znovu nás Písmo ujišťuje o tom, že na našem vztahu k Ježíši nejvíc záleží. Co tento vztah narušuje a poškozuj, má být odloženo.

Neděle 23. listopadu 34. neděle v mezidobí slavnost Ježíše Krista Krále	- 1.ět.: Dan 7,13-14 Ž: 93,1ab.1c-2,5 2.ět.: Zj 1,5-8 Ev.: Jan 18,33b-37	odp.: la
Pondělí 24. listopadu férie	- 1.ět.: Dan 1,1-6,8-20 Dan 3,52,53,54,55,56 Ev.: Lk 21,1-4	odp.: vlastní
Úterý 25. listopadu férie	- 1.ět.: Dan 2,31-45 Dan 3,57,58,59,60,61 Ev.: Lk 21,5-11	odp.: vlastní
Středa 26. listopadu férie	- 1.ět.: Dan 5,1-6,13-14,16-17,23-28 Dan 3,62,63,64,65,66,67 Ev.: Lk 21,12-19	odp.: vlastní
Čtvrtek 27. listopadu férie	- 1.ět.: Dan 6,11-27 Dan 3,68,69,70,71,72,73,74 Ev.: Lk 21,20-28	odp.: vlastní
Pátek 28. listopadu férie	- 1.ět.: Dan 7,2-14 Dan 3,75,76,77,78,79,80,81 Ev.: Lk 21,29-33	odp.: vlastní
Sobota 29. listopadu férie nebo sobotní panátka Panny Marie	- 1.ět.: Dan 7,15-27 Dan 3,82,83,84,85,86,87 Ev.: Lk 21,34-36	odp.: vlastní

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	23.11.	24.11.	25.11.	26.11.	27.11.	28.11.	29.11.
Antifona	730	934	949	964	980	996	1012
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	730	737	738	738	738	738	738
Antifony	7312	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	813	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	731	938	953	969	985	1001	1017
Antifona k Zach. kantiku	731	939	953	969	985	1002	1017
Prosby	732	939	953	969	985	1002	1017
Záv. modlitba	732	940	954	970	986	1002	1018
Modlitba během dne:							
Hymnus	733	739	739	739	739	739	739
Antifony	733	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	818	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	733	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	732	943	957	973	990	1006	1022
Nešpory: SO							
Hymnus	727	727	740	740	740	740	41
Antifony	727	734	945	960	976	992	1009
Žalmy	727	734	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	729	736	947	962	979	995	1011
Ant. ke kant. P. M.	729	737	948	962	979	995	1011
Prosby	729	737	948	963	979	995	1011
Záv. modlitba	732	732	948	963	980	996	1012
Kompletář	1238	1242	1247	1251	1254	1257	1260
							1238

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stulja.maticecm@telecom.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j.: 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vytváří administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SR, š. p. ZSRP Bratislava, č.j.: 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Protišestní redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřízujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Novinově vylátné

Placeno převodem
706 035

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na firmu RODENY (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenku na zaplacení.

vám

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Matice cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

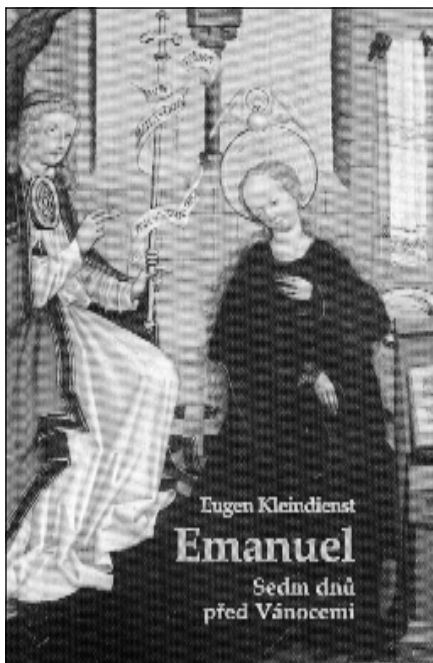
EMANUEL – sedm dnů před Vánoce (obj. č. 2767)

Eugen Kleindienst

Knížka „Emanuel – sedm dnů před Vánoce“ chce dát podněty k přípravě na svátky vánoční. K tomu se nám nabízí zvláště sedm dnů před Vánoce. Kniha je výběrem úryvků z Písma svatého, adventní poezie, zpěvů i částí z Denní modlitby církve. Je postavena na meditacích sedmi adventních antifon (tzv. Ó-antifon) z Denní modlitby církve posledního adventního týdne. Odhaluje tajemství příchodu Boha k člověku a člověka k Bohu a vzbuzuje touhu po Vykupiteli. Jednotlivé kapitoly k sedmi předvánočním dnům jsou doplněny barevnými reprodukcemi, žalmy, adventními zpěvy i poezií sv. Ignáce z Antiochie, sv. Terezie z Avily, Petra Abelaarda a jiných.

Knížka má posloužit pro osobní duchovní přípravu i pro domácí pobožnost v rodinách nebo pro adventní, předvánoční zamýšlení ve skupinách a duchovních společenstvích ve farnostech.

A5 zmenš., brož., 88 stran, 69 Kč

Představujeme